

Lp.	Nazwa stanowiska	Wymagane kwalifikacje w zakresie:		Grupa uposażenia
		wykształcenia	ilości lat praktyki zawodowej	
1	2	3	4	5
1	Kierownik wydziału (tylko w prezydiach rad narodowych miast nie stanowiących powiatów liczących powyżej 20 tys. mieszkańców oraz dzielnicowych rad narodowych miast nie wyłączonych z województw)	wyższe wykształcenie ekonomiczne, techniczne lub prawnicze	2	VIII—IV
		średnie wykształcenie	5	

§ 2. Tracą moc przepisy w sprawach unormowanych niniejszym rozporządzeniem.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, a w części dotyczącej stanowiska powiatowego konser-

watora zabytków (§ 1 pkt 1) — z mocą od dnia 1 lipca 1964 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

6

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 6 grudnia 1964 r.

w sprawie zniesienia Ośrodka Zamiejscowego Sądu Wojewódzkiego w Zielonej Górze z siedzibą w Gorzowie Wielkopolskim oraz powierzenia Sądowi Powiatowemu w Gorzowie Wielkopolskim rozpoznawania spraw o rozwód.

Na podstawie art. 5 § 3 Prawa o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 1964 r. Nr 6, poz. 40) oraz art. 5 § 2 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o zmianie przepisów postępowania w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 18, poz. 75) zarządza się, co następuje:

§ 1. Znosi się Ośrodek Zamiejscowy Sądu Wojewódzkiego w Zielonej Górze z siedzibą w Gorzowie Wielkopolskim.

§ 2. Powierza się Sądowi Powiatowemu w Gorzowie Wielkopolskim w województwie zielonogórskim rozpoznawanie spraw o rozwód dla okręgów Sądów Powiatowych w Gorzowie Wielkopolskim, Międzyrzeczu, Słubicach, Strzelcach Krajeńskich i w Sulęcinie.

§ 3. Tracą moc:

- § 1 lit. g) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 1 lipca 1957 r. w sprawie ośrodków zamiejscowych niektórych sądów wojewódzkich (Dz. U. Nr 36, poz. 154);
- § 1 i § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 września 1962 r. w sprawie zmiany obszaru właściwości i organizacji Ośrodka Zamiejscowego w Gorzowie Wielkopolskim Sądu Wojewódzkiego w Zielonej Górze (Dz. U. Nr 51, poz. 249).

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 31 marca 1965 r.

Minister Sprawiedliwości: M. Rybicki

7

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 22 grudnia 1964 r.

w sprawie postępowania dyscyplinarnego przeciwko adwokatom i aplikantom adwokackim.

Na podstawie art. 108 pkt 4 ustawy z dnia 19 grudnia 1963 r. o ustroju adwokatury (Dz. U. Nr 57, poz. 309) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Postępowanie w sprawach o przewinienia dyscyplinarne adwokatów i aplikantów adwokackich odbywa się na podstawie przepisów:

- ustawy z dnia 19 grudnia 1963 r. o ustroju adwokatury (Dz. U. Nr 57, poz. 309),
- niniejszego rozporządzenia.

2. W zakresie nie unormowanym aktami prawnymi wymienionymi w ust. 1 stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego.

§ 2. Komisja dyscyplinarna rozstrzyga samodzielnie nasuwające się zagadnienia prawne i orzeka na mocy przekonania opartego na swobodnej ocenie całokształtu dowodów w sprawie.

§ 3. 1. Komisja dyscyplinarna rozstrzyga na rozprawie lub na posiedzeniu niejawnym.

2. Rozstrzygnięcia są wydawane w postaci orzeczeń lub postanowień; orzeczenie może zapaść jedynie na rozprawie, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.

3. Komisja dyscyplinarna uzasadnia na piśmie orzeczenia oraz postanowienia o tymczasowym zawieszeniu obwinionego w czynnościach zawodowych; nie ma natomiast obowiązku uzasadniania innych postanowień.

§ 4. 1. Rozprawa przed komisją dyscyplinarną jest jawna dla członków adwokatury oraz dla osób sprawujących zwierzchni nadzór nad adwokaturą, chyba że zachodzą wymagane przez przepisy kodeksu postępowania karnego przypadki prowadzenia postępowania przy drzwiach zamkniętych.

2. Orzeczenia dyscyplinarne można podawać do wiadomości publicznej jedynie po ich uprawomocnieniu się na podstawie decyzji Ministra Sprawiedliwości lub postanowienia komisji dyscyplinarnej — za zgodą Ministra Sprawiedliwości.

§ 5. 1. Nadzór nad działalnością wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej sprawuje prezes Wyższej Komisji Dyscyplinarnej, który wykonuje go osobiście lub przez delegowanego przez siebie członka tej Komisji.

2. Osoba powołana do wykonywania nadzoru ma prawo żądać wyjaśnień, wglądać w czynności i usuwać oczywiste usterki.

3. Nadzór nie może wkraczać w dziedzinę orzecznictwa.

§ 6. Prawo wglądu do akt oraz żądania informacji o wynikach postępowania dyscyplinarnego służy w każdym stadium postępowania Ministrowi Sprawiedliwości i osobom przez niego delegowanym oraz Prokuratorowi Generalnemu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i prokuratorowi wojewódzkiemu lub delegowanym przez nich prokuratorom.

§ 7. Obsługę kancelaryjną wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej wykonywa biuro właściwej rady adwokackiej, a obsługę Wyższej Komisji Dyscyplinarnej — biuro Naczelnej Rady Adwokackiej.

Rozdział 2.

Strony, obrońcy i pełnomocnicy.

§ 8. Stronami w postępowaniu dyscyplinarnym są: oskarżyciel i obwiniony, a także pokrzywdzony.

§ 9. Oskarżycielem w postępowaniu dyscyplinarnym jest rzecznik dyscyplinarny wojewódzkiej rady adwokackiej lub Naczelnej Rady Adwokackiej.

§ 10. 1. Rzecznik dyscyplinarny działa z ramienia rady adwokackiej, która go wybrała, i jest związany jej poleceniami co do prowadzenia dochodzenia, postępowania przed komisją dyscyplinarną i wnoszenia środków odwoławczych.

2. Czynności zastępcy rzecznika dyscyplinarnego w zakresie zaniechania lub umorzenia dochodzenia wymagają zatwierdzenia przez rzecznika dyscyplinarnego.

3. O wyłączeniu rzecznika dyscyplinarnego w toku dochodzenia decyduje rada adwokacka, która go wybrała. O wyłączeniu zastępcy rzecznika dyscyplinarnego decyduje rzecznik dyscyplinarny. W postępowaniu przed komisją dyscyplinarną o wyłączeniu rzecznika dyscyplinarnego lub jego zastępcy decyduje komisja.

4. Wniosek o wyłączenie rzecznika dyscyplinarnego lub jego zastępcy może zgłosić również prokurator.

5. Na wniosek prokuratora, właściwej miejscowo rady adwokackiej, obwinionego lub z urzędu Naczelna Rada Adwokacka może ze względu na dobro postępowania przekazać prowadzenie dochodzenia rzecznikowi dyscyplinarnemu innej rady adwokackiej.

§ 11. 1. Prokurator wojewódzki może w każdej sprawie zastrzec sobie zawiadomienie go o wynikach dochodzenia prowadzonego przez rzecznika dyscyplinarnego. Może on wówczas stawiać w toku dochodzenia wnioski o przeprowadzenie poszczególnych dowodów; wnioski te są dla rzecznika dyscyplinarnego wiążące.

2. W postępowaniu przed wojewódzką komisją dyscyplinarną prokurator może przystąpić do sprawy jako oskarżyciel.

§ 12. 1. W toku postępowania dyscyplinarnego pokrzywdzony jest w szczególności uprawniony do:

- 1) wniesienia odwołania od postanowienia rzecznika dyscyplinarnego o zaniechaniu lub umorzeniu dochodzenia,
- 2) zgłaszania w toku rozprawy wniosków oraz do zadawania pytań obwinionemu, świadkom i biegłym,
- 3) wniesienia odwołania od orzeczenia komisji dyscyplinarnej.

2. Pokrzywdzony może ustanowić pełnomocnika spośród adwokatów. W uzasadnionych wypadkach komisja dyscyplinarna może wyznaczyć pokrzywdzonemu pełnomocnika z urzędu.

§ 13. Obwinionym jest adwokat lub aplikant adwokacki, przeciw któremu toczy się postępowanie dyscyplinarne.

§ 14. 1. Obwiniony może przybrać sobie obrońcę spośród adwokatów, a jeżeli obwinionym jest aplikant adwokacki — także spośród aplikantów adwokackich.

2. Komisja dyscyplinarna wyznacza obwinionemu obrońcę z urzędu, jeżeli:

- 1) zachodzi uzasadniona wątpliwość co do poczytalności obwinionego,
- 2) postępowanie toczy się po śmierci obwinionego.

3. Komisja dyscyplinarna może wyznaczyć obwinionemu obrońcę z urzędu w innych uzasadnionych wypadkach.

4. Obrońcy z urzędu nie wyznacza się, jeżeli obwiniony lub członek jego rodziny sam ustanowił obrońcę.

Rozdział 3.

Dochodzenie dyscyplinarne.

§ 15. Rzecznik dyscyplinarny prowadzi dochodzenie na skutek zawiadomienia o popełnieniu przewinienia dyscyplinarnego lub dowiedzenia się o tym w inny sposób.

§ 16. 1. Po otrzymaniu wiadomości o przewinieniu dyscyplinarnym rzecznik dyscyplinarny może:

- 1) wszcząć i prowadzić dochodzenie dyscyplinarne,
- 2) zaniechać wszczęcia dochodzenia lub wszczęte umorzyć albo
- 3) przekazać sprawę właściwemu organowi, o czym zawiadamia osobę lub instytucję, która wniosła zawiadomienie, oraz adwokata lub aplikanta adwokackiego, którego sprawa dotyczy.

2. Jeżeli wiadomość o przewinieniu dyscyplinarnym dotyczy członka organu adwokatury, z wyjątkiem członków organów zespołów adwokackich, właściwa rada adwokacka niezwłocznie przekazuje sprawę rzecznikowi dyscyplinarnemu Naczelnej Rady Adwokackiej.

3. Rzecznik dyscyplinarny zawiadamia prokuratora o wszczęciu dochodzenia w sprawie przewinienia dyscyplinarnego, zawierającego znamiona przestępstwa ściganego z urzędu. Zawiadomienie to rzecznik przesyła prokuratorowi również wtedy, gdy znamiona przestępstwa ściganego z urzędu ujawnią się dopiero w toku dochodzenia.

§ 17. 1. W toku dochodzenia rzecznik dyscyplinarny może zwracać się o dokonanie poszczególnych czynności do rzeczników dyscyplinarnych innych rad adwokackich.

2. Przy prowadzeniu dochodzenia rzecznik dyscyplinarny korzysta z prawa zgłaszania do sądu powiatowego wniosków przewidzianych w § 27 ust. 4 i 5.

§ 18. Rzecznik dyscyplinarny może zaniechać dochodzenia lub je umorzyć, jeżeli uzna, że okoliczności sprawy nie dają podstawy do dalszego jego prowadzenia albo że nie ma podstaw do wniesienia aktu oskarżenia.

§ 19. 1. O zaniechaniu lub umorzeniu dochodzenia rzecznik dyscyplinarny zawiadamia obwinionego, pokrzywdzonego i prokuratora wojewódzkiego, a także prezesa sądu wojewódzkiego, jeżeli postępowanie toczyło się na skutek zawiadomienia sądu lub prezesa sądu, albo właściwą komisję arbitrażową, jeżeli postępowanie toczyło się na skutek jej zawiadomienia. Zawiadomienie następuje przez doręczenie odpisu postanowienia wraz z uzasadnieniem.

2. Od postanowień o zaniechaniu lub umorzeniu dochodzenia służy prokuratorowi wojewódzkiemu i pokrzywdzonemu odwołanie do wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej. Odwołanie wnosi się do rzecznika dyscyplinarnego. Jeżeli rzecznik dyscyplinarny nie przychylił się do odwołania, przedkłada sprawę w terminie czternastu dni od daty wpływu odwołania wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej, która na posiedzeniu niejawnym wydaje orzeczenie rozstrzygające sprawę ostatecznie. Wojewódzka komisja dyscyplinarna zawiadamia prokuratora o terminie posiedzenia niejawnego.

§ 20. 1. Przed sporządzeniem aktu oskarżenia rzecznik dyscyplinarny umożliwia obwinionemu zapoznanie się z treścią zebranych dowodów oraz złożenie wyjaśnień ustnie lub na piśmie.

2. Prowadzone przez rzecznika dyscyplinarnego dochodzenie powinno być zakończone w ciągu trzech miesięcy od daty otrzymania zawiadomienia lub polecenia wszczęcia postępowania. W wypadkach uzasadnionych rada adwokacka może przedłużyć ten termin o dalsze trzy miesiące.

3. Akt oskarżenia wnosi rzecznik dyscyplinarny do wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej, a odpis aktu doręcza obwinionemu i prokuratorowi wojewódzkiemu.

4. Rzecznik dyscyplinarny Naczelnej Rady Adwokackiej wnosi akt oskarżenia do wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej izby adwokackiej innej niż ta, której członkiem jest obwiniony.

§ 21. W sprawach wszczętych na polecenie Ministra Sprawiedliwości rzecznik dyscyplinarny przedstawia Ministrowi Sprawiedliwości wyniki dochodzenia. W sprawach tych zaniechanie lub umorzenie dochodzenia, skierowanie wniosku o ukaranie w postępowaniu przed dziekanem rady adwokackiej oraz wniesienie aktu oskarżenia wymaga zgody Ministra Sprawiedliwości.

Rozdział 4.

Postępowanie przed wojewódzką komisją dyscyplinarną.

§ 22. Komisja dyscyplinarna wszczyna postępowanie po otrzymaniu aktu oskarżenia wraz z załączonymi materiałami dochodzenia.

§ 23. 1. Właściwą do rozpoznania sprawy jest wojewódzka komisja dyscyplinarna izby adwokackiej, której obwiniony jest członkiem w chwili wszczęcia postępowania dyscyplinarnego.

2. Jeżeli jest dwóch lub więcej obwinionych wpisanych na listę adwokatów w różnych izbach adwokackich, właściwą jest wojewódzka komisja dyscyplinarna, w której okręgu popełniono przewinienie; jeżeli zaś miejsca tego ustalić nie można — komisja dyscyplinarna izby, której organy wszczęły najpierw postępowanie.

3. Spory o właściwość miejscową rozstrzyga Wyższa Komisja Dyscyplinarna, do której należy ustalenie właściwości wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej w wypadku, gdy ustalenie właściwości w myśl ust. 2 nie jest możliwe.

4. Wyższa Komisja Dyscyplinarna może w wypadkach uzasadnionych względami na dobro postępowania dyscyplinarnego przekazać sprawę innej, niż właściwa miejscowo, wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej.

5. W sprawach, w których prowadzenie dochodzenia zostało przekazane na podstawie § 10 ust. 5 rzecznikowi dyscyplinarnemu innej rady adwokackiej, właściwą jest wojewódzka komisja dyscyplinarna izby adwokackiej, do której dochodzenie przekazano.

6. W sprawach, w których ustalono właściwość komisji dyscyplinarnej pierwszej instancji na podstawie przepisów w ust. 3—5, oskarżycielem jest rzecznik dyscyplinarny izby, której komisja dyscyplinarna rozpoznaje sprawę, chyba że oskarżenie objął rzecznik dyscyplinarny Naczelnej Rady Adwokackiej lub z jego upoważnienia rzecznik dyscyplinarny innej izby adwokackiej.

§ 24. Po otrzymaniu aktu oskarżenia prezes wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej zarządza rozpisanie rozprawy; uznając, że należy uzupełnić dochodzenie lub że zachodzą okoliczności wyłączające ściganie, prezes wnosi sprawę na posiedzenie niejawne. W razie powzięcia postanowienia o uzupełnieniu dochodzenia zwraca się akta rzecznikowi dyscyplinarnemu.

§ 25. 1. Prawo wyłączenia członka komisji dyscyplinarnej służy stronom w wypadkach określonych w kodeksie postępowania karnego dla wyłączenia sędziego.

2. Wniosek o wyłączenie może być złożony w terminie trzydniowym od zawiadomienia o dniu rozprawy.

3. Jeżeli po zawiadomieniu o dniu rozprawy nastąpiła zmiana składu komisji dyscyplinarnej, termin określony w ust. 2 przedłuża się do rozpoczęcia rozprawy.

§ 26. 1. Na rozprawę wzywa się obwinionego, jego obrońcę i rzecznika dyscyplinarnego; nadto o terminie rozprawy zawiadamia się pokrzywdzonego, jego pełnomocnika, kierownika zespołu adwokackiego, którego obwiniony jest członkiem, i prokuratora.

2. W zawiadomieniach o rozprawie dla prokuratora, rzecznika dyscyplinarnego i obwinionego wymienia się skład orzekający komisji dyscyplinarnej.

3. Prezes komisji dyscyplinarnej zarządza wezwanie według swego uznania świadków i biegłych oraz sprowadzenie innych dowodów.

4. Udział rzecznika dyscyplinarnego w rozprawie jest obowiązkowy.

5. Niestawiennictwo obwinionego lub jego obrońcy, prawidłowo zawiadomionych o terminie, nie wstrzymuje rozpoznania sprawy, chyba że komisja dyscyplinarna uzna ich obecność za konieczną.

6. Wezwanie wysłane do obwinionego pod adresem wskazanym przezeń radzie adwokackiej lub pod adresem ostatniego miejsca zatrudnienia uznaje się za doręczone.

§ 27. 1. Komisja dyscyplinarna może wzywać i przesłuchiwać świadków i biegłych. Świadkowie zamieszkali poza granicami województwa mogą być przesłuchani w trybie pomocy prawnej przez właściwą komisję dyscyplinarną.

2. Zwolnienie świadka lub biegłego od przyrzeczenia zależy od uznania komisji.

3. Przypadające świadkom i biegłym należności wypłaça się na zasadach obowiązujących w postępowaniu sądowym.

4. Karę za nie usprawiedliwione niestawiennictwo, za odmowę złożenia zeznań lub przyrzeczenia nakłada na świadka lub na biegłego na wniosek komisji dyscyplinarnej lub rzecznika dyscyplinarnego sąd powiatowy właściwy według miejsca zamieszkania świadka lub biegłego. Świadek lub biegły nie podlega karze, jeżeli nie był uprzedzony o skutkach niestawiennictwa, odmowy złożenia zeznań lub przyrzeczenia.

5. Przymusowe sprowadzenie świadka zarządza na wniosek komisji dyscyplinarnej lub rzecznika dyscyplinarnego właściwy sąd powiatowy.

§ 28. 1. Rozprawę rozpoczyna odczytanie aktu oskarżenia, po czym następuje przesłuchanie obwinionego.

2. Akta postępowania sądowego i dochodzenia dyscyplinarnego mogą być bez odczytywania uznane przez komisję dyscyplinarną w całości lub w części za materiał dowodowy.

3. Komisja dyscyplinarna może zarządzić przerwę w rozprawie w celu sprowadzenia dowodów; może odroczyć rozprawę z powodu niestawiennictwa obwinionego, którego obecność uznano za konieczną (§ 26 ust. 5), jak również z powodu niestawiennictwa świadka lub biegłego albo z innej ważnej przyczyny; w razie niestawiennictwa rzecznika dyscyplinarnego odroczenie rozprawy jest obowiązkowe.

§ 29. W razie ujawnienia w toku rozprawy przewinienia dyscyplinarnego nie objętego aktem oskarżenia komisja dyscyplinarna za zgodą stron może powziąć postanowienie o rozpoznaniu sprawy w zakresie rozszerzonym o nowe zarzuty bądź odroczyć rozprawę udzielając rzecznikowi dyscyplinarnemu terminu do uzupełnienia dochodzenia i wniesienia dodatkowego aktu oskarżenia.

§ 30. W razie równoczesnego ukarania za kilka przewinień dyscyplinarnych komisja dyscyplinarna wymierza karę łączną.

§ 31. Rozprawę kończą głosy stron, pełnomocników i obrońców, przy czym ostatni głos ma obwiniony.

§ 32. Z przebiegu rozprawy sporządza się protokół.

§ 33. 1. Po zamknięciu rozprawy i odbyciu narady przewodniczący ogłasza stronom podpisaną przez komplet orzekający sentencję orzeczenia, przytaczając ustne motywy. W sprawach szczególnie zawiłych komisja dyscyplinarna może odroczyć ogłoszenie sentencji orzeczenia najwyżej na trzy dni.

2. Uzasadnienie orzeczenia powinno być sporządzone na piśmie w ciągu czternastu dni, po czym odpis orzeczenia wraz z uzasadnieniem doręcza się stronom, a w razie ustanowienia obrońcy lub pełnomocnika strony — odpis orzeczenia doręcza się jemu zamiast stronie.

3. Ponadto odpis orzeczenia wraz z uzasadnieniem doręcza się Ministrowi Sprawiedliwości w sprawach, w których postępowanie dyscyplinarne było wszczęte na jego polecenie.

Rozdział 5.

Postępowanie dyscyplinarne przed dziekanem rady adwokackiej.

§ 34. 1. W sprawach, w których charakter przewinienia dyscyplinarnego wskazuje, że wystarczające jest ukaranie obwinionego upomnieniem lub naganą, karę tę może wymierzyć dziekan rady adwokackiej.

2. W postępowaniu dyscyplinarnym przed dziekanem rady adwokackiej nie prowadzi się dochodzenia. Dziekan może we własnym zakresie przeprowadzić postępowanie wyjaśniające osobiście lub przez wyznaczonego członka rady adwokackiej.

3. Przed wydaniem orzeczenia dziekan umożliwi obwinionemu złożenie wyjaśnień ustnie lub na piśmie.

4. Orzeczenie dziekana rady adwokackiej powinno zawierać imię i nazwisko obwinionego, określenie przewinienia dyscyplinarnego i orzeczonej kary dyscyplinarnej oraz uzasadnienie.

5. Do doręczenia odpisu orzeczenia dziekana rady adwokackiej o ukaraniu wraz z uzasadnieniem stosuje się odpowiednio przepisy § 33 ust. 2; ponadto odpis orzeczenia doręcza się rzecznikowi dyscyplinarnemu Naczelnej Rady Adwokackiej i prokuratorowi wojewódzkiemu.

§ 35. 1. W toku prowadzonego dochodzenia rzecznik dyscyplinarny może zaniechać wniesienia aktu oskarżenia do komisji dyscyplinarnej i skierować wniosek o ukaranie do dziekana rady adwokackiej.

2. Jeżeli dziekan odmówi ukarania lub w ciągu czternastu dni nie wyda orzeczenia o ukaraniu, rzecznik dyscyplinarny przeprowadza dochodzenie stosownie do przepisów rozdziału 3.

Rozdział 6.

Środki odwoławcze.

§ 36. 1. Odwołanie lub sprzeciw służą stronom od orzeczeń i postanowień tylko w wypadkach przewidzianych w ustawie lub w rozporządzeniu w terminie czternastu dni od daty doręczenia odpisu orzeczenia lub postanowienia wraz z uzasadnieniem oraz pouczeniem o terminie i trybie wniesienia odwołania lub sprzeciwu.

2. Odwołanie od orzeczenia wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej służy obwinionemu, oskarżycielowi i pokrzywdzonemu; prokurator może wnieść odwołanie, choćby nawet uprzednio nie przystąpił do sprawy.

3. Odwołanie lub sprzeciw wraz z odpisami dla stron wnosi się do organu, który wydał zaskarżone orzeczenie lub postanowienie. Organ ten w ciągu siedmiu dni od daty wpływu przekazuje akta sprawy komisji dyscyplinarnej właściwej do rozpoznania odwołania lub sprzeciwu albo pozostawia odwołanie lub sprzeciw bez biegu, jeżeli zostało wniesione po upływie terminu lub przez osobę nie uprawnioną.

4. Od postanowienia o pozostawieniu odwołania lub sprzeciwu bez biegu służy odwołanie.

§ 37. Rozpoznając sprawę z odwołania obwinionego od orzeczenia dziekana rady adwokackiej o ukaraniu, wojewódzka komisja dyscyplinarna może: utrzymać w mocy orzeczenie dziekana, zmienić karę nagany na karę upomnienia, uniewinnić obwinionego lub umorzyć postępowanie.

Rozdział 7.

Postępowanie przed Wyższą Komisją Dyscyplinarną.

§ 38. 1. Prezes Wyższej Komisji Dyscyplinarnej rozpisuje rozprawę odwoławczą, a w razie powzięcia wątpliwości, czy odwołanie odpowiada wymaganiam prawa, kieruje sprawę na posiedzenie niejawne.

2. Wyższa Komisja Dyscyplinarna rozstrzyga na posiedzeniu niejawnym o dopuszczeniu nowych dowodów; może również zarządzić uzupełnienie dochodzenia, zlecając te czynności rzecznikowi właściwej wojewódzkiej rady adwokackiej lub jednemu ze swych członków.

§ 39. Cofnięcie odwołania przed rozpoczęciem rozprawy odwoławczej wiąże Wyższą Komisję Dyscyplinarną.

§ 40. Oskarżycielem przed Wyższą Komisją Dyscyplinarną jest rzecznik dyscyplinarny Naczelnej Rady Adwokackiej; ponadto może nim być prokurator delegowany przez Prokuratora Generalnego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

§ 41. W postępowaniu odwoławczym stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu przed wojewódzką komisją dyscyplinarną, z tym że pierwszy głos służy stronie odwołującej się, a jeżeli obie strony odwołały się — oskarżycielowi.

§ 42. 1. Wyższa Komisja Dyscyplinarna rozpoznaje sprawę w granicach odwołania.

2. Wyższa Komisja Dyscyplinarna niezależnie od granic odwołania:

- 1) bierze z urzędu pod rozwagę, czy nie zachodzi nieważność postępowania z przyczyn przewidzianych w kodeksie postępowania karnego,
- 2) umarza postępowanie, jeżeli zaszła okoliczność wyłączająca ściganie.

3. Wyższa Komisja Dyscyplinarna może zmienić obwinionemu karę wymierzoną w pierwszej instancji lub skazać uniewinnionego tylko wówczas, gdy odwołanie wniesiono na niekorzyść obwinionego.

§ 43. Po zamknięciu rozprawy Wyższa Komisja Dyscyplinarna:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie,
- 2) zmienia orzeczenie w części dotyczącej kary,
- 3) uchyla je w całości lub w części, wydając nowe orzeczenie albo przekazując sprawę do ponownego rozpoznania wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej.

§ 44. Przepisy §§ 38, 39, 41 i 42 ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do postępowania odwoławczego przed wojewódzką komisją dyscyplinarną.

Rozdział 8.

Postępowanie dyscyplinarne przed Sądem Najwyższym.

§ 45. W razie wniesienia do Sądu Najwyższego rewizji nadzwyczajnej od prawomocnego orzeczenia stosuje się od-

powiednio przepisy kodeksu postępowania karnego dotyczące rewizji nadzwyczajnej.

Rozdział 9.

Tymczasowe zawieszenie w czynnościach zawodowych.

§ 46. 1. Komisja dyscyplinarna wydaje postanowienie o tymczasowym zawieszeniu w czynnościach zawodowych adwokata lub aplikanta adwokackiego, przeciw któremu toczy się postępowanie dyscyplinarne lub karne, na wniosek oskarżyciela lub z urzędu.

2. Postanowienie o tymczasowym zawieszeniu może zapisać na rozprawie lub na posiedzeniu niejawnym.

3. Od postanowienia w przedmiocie tymczasowego zawieszenia służy odwołanie.

4. Przed wydaniem postanowienia o tymczasowym zawieszeniu komisja dyscyplinarna umożliwi adwokatowi lub aplikantowi adwokackiemu, przeciw któremu toczy się postępowanie dyscyplinarne lub karne, złożenie wyjaśnień ustnie lub na piśmie. Od obowiązku tego można odstąpić w stosunku do adwokata lub aplikanta adwokackiego pozbawionego wolności.

§ 47. Okres tymczasowego zawieszenia w czynnościach zawodowych zalicza się na poczet kary dyscyplinarnej zawieszenia w czynnościach zawodowych lub pozbawienia prawa wykonywania zawodu adwokata.

Rozdział 10.

Wykonanie prawomocnych orzeczeń.

§ 48. 1. Organ, w którego instancji uprawomocniło się orzeczenie dyscyplinarne, przesyła najpóźniej w ciągu czterech dni od daty uprawomocnienia się orzeczenia jego odpis właściwej radzie adwokackiej do wykonania oraz Ministrowi Sprawiedliwości, Prokuratorowi Generalnemu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i Naczelnej Radzie Adwokackiej — do wiadomości. Pokrzywdzonemu doręcza się odpis orzeczenia tylko wówczas, gdy wnosił odwołanie od orzeczenia pierwszej instancji lub gdy orzeczenie wydane w pierwszej instancji zostało przez instancję odwoławczą zmienione lub uchylone.

2. Karę przeniesienia siedziby wykonywa Naczelna Rada Adwokacka. W tym wypadku organ, w którego instancji uprawomocniło się orzeczenie dyscyplinarne, przesyła jego odpis do wiadomości Ministrowi Sprawiedliwości, Prokuratorowi Generalnemu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i właściwej radzie adwokackiej.

3. Odpis prawomocnego orzeczenia dołącza się do akt osobowych obwinionego.

4. Przepisy ust. 1 i 3 nie mają zastosowania do orzeczeń wydanych w trybie § 19 ust. 2.

§ 49. Datę rozpoczęcia i zakończenia kary zawieszenia w czynnościach zawodowych oraz pozbawienia prawa wykonywania zawodu adwokata ustala po otrzymaniu odpisu prawomocnego orzeczenia o ukaraniu właściwa rada adwokacka, o czym zawiadamia ukaranego oraz kierownika zespołu adwokackiego w celu wyznaczenia zastępcy do prowadzenia spraw powierzonych ukaranemu.

§ 50. O tymczasowym zawieszeniu w czynnościach zawodowych oraz o karze dyscyplinarnej zawieszenia w czynnościach zawodowych, przeniesienia siedziby, pozbawienia prawa wykonywania zawodu adwokata i wydalenia z adwo-

katy zawiadamia się właściwe sądy i urzędy, a w sprawach dotyczących radców prawnych — właściwą komisję arbitrażową.

§ 51. Jeżeli obwiniony nie jest zatrudniony w zespole adwokackim ani w społecznym biurze pomocy prawnej, odpis prawomocnego orzeczenia przesyła się do wiadomości kierownikowi zakładu, w którym obwiniony jest zatrudniony.

§ 52. Z chwilą nastąpienia zatarcia skazania dziekan właściwej rady adwokackiej zarządza wykreślenie wzmianek o karalności oraz usunięcie z akt osobowych dokumentów dotyczących skazania.

Rozdział 11.

Wznowienie postępowania.

§ 53. 1. Jeżeli po zakończeniu postępowania dyscyplinarnego wyjdą na jaw nowe fakty lub dowody, które mogłyby mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, wojewódzka komisja dyscyplinarna może na wniosek oskarżyciela lub ukaranego zarządzić wznowienie postępowania.

2. O wznowieniu postępowania komisja orzeka na posiedzeniu niejawnym; przed wydaniem postanowienia komisja dyscyplinarna zarządzi w razie potrzeby sprawdzenie okoliczności powołanych we wniosku.

3. Podstawą wznowienia mogą być tylko takie fakty i dowody, które przed zakończeniem postępowania nie były znane ani stronie składającej wniosek, ani komisji.

4. Wznowienie postępowania na niekorzyść ukaranego nie może być zarządzone, jeżeli nastąpiło przedawnienie ścigania. W razie wznowienia postępowania na korzyść ukaranego nie można mu wymierzyć kary surowszej niż ta, którą mu poprzednio prawomocnie wymierzono.

5. W razie śmierci lub choroby umysłowej ukaranego wniosek o wznowienie postępowania na jego korzyść mogą zgłosić: małżonek ukaranego, jego krewny w linii prostej, brat lub siostra albo oskarżyciel.

6. Wznowione postępowanie toczy się na zasadach ogólnych.

Rozdział 12.

Koszty postępowania.

§ 54. 1. Koszty postępowania pobiera się w formie opłaty zryczałtowanej na rzecz wojewódzkiej izby adwokackiej, której obwiniony jest członkiem.

2. Opłata zryczałtowana wynosi w razie ukarania: w postępowaniu dyscyplinarnym przed dziekanem rady adwokackiej:

a) karą upomnienia	150 zł,
b) karą nagany	250 zł,

w postępowaniu dyscyplinarnym zwykłym:

a) karą upomnienia	300 zł,
b) karą nagany lub karą pieniężną	600 zł,
c) karą zawieszenia w czynnościach zawodowych	1.200 zł,
d) karą przeniesienia siedziby	1.500 zł,
e) karą pozbawienia prawa wykonywania zawodu	2.000 zł,
f) karą wydalenia z adwokatury	3.000 zł.

3. Opłatę zryczałtowaną pobiera się za każdą instancję. Opłaty zryczałtowane są w obu instancjach jednakowe, przy czym za podstawę przyjmuje się ostateczny wymiar kary, a w razie równoczesnego wymierzenia kilku kar — karę najsurowszą.

4. Ściąganie opłaty zryczałtowanej należy do właściwej rady adwokackiej.

§ 55. 1. Koszty postępowania dyscyplinarnego ponosi w razie wydania orzeczenia o ukaraniu obwiniony, w pozostałych wypadkach — izba adwokacka.

2. Jeżeli jednym orzeczeniem ukarano dwóch lub więcej obwinionych, opłatę zryczałtowaną ponosi każdy z nich z osobna.

3. Jeżeli w orzeczeniu nie określono opłaty zryczałtowanej, określa ją prezes wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej; od postanowienia jego służy odwołanie do wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej.

Rozdział 13.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 56. W sprawach dyscyplinarnych wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe aż do ukończenia dochodzenia lub zakończenia sprawy w danej instancji.

§ 57. Traci moc rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 marca 1959 r. o postępowaniu dyscyplinarnym w sprawach adwokatów (Dz. U. Nr 21, poz. 134).

§ 58. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: M. Rybicki

8

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 24 grudnia 1964 r.

w sprawie utworzenia Wydziału dla Nieletnich w Sądzie Powiatowym w Mińsku Mazowieckim.

Na podstawie art. 6 Prawa o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 1964 r. Nr 6, poz. 40) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tworzy się w województwie warszawskim Wydział dla Nieletnich (Sąd dla Nieletnich) w Sądzie Powiatowym w Mińsku Mazowieckim — dla okręgów Sądów Powiatowych